

При дълго низходното, което се бълѣжи съ ^, е обратното; тамъ дългата гласна е повишена въ началото на изговора си, а къмъ края спада: дѣн = дѣн (день), лѣди, = лѣуди, зѣато = злаато. Кратко слабото ударение се означава съ ': сѣло, Бѣоград, лепота. Кратко силното (бързо натъртено) се бълѣжи съ " : брѣт, дѣбар, слѣва. Освѣнъ това, въ многосричнитѣ думи може да има покрай главното и второстепени ударения и дължини, които се мѣняятъ най-разновидно: врѣме, времѣна (род. ед.), времѣна (им. мн.), времѣнѣ (род. мн.); јѣ вѣдим, ми вѣдимо, јѣ вѣдѣах (м. несв.), вѣдѣнѣ и др.

Македонскитѣ и български говори, вмѣсто тия двойни ударения, дължини и краткости у сърбитѣ, знаятъ само едно натъртено кратко ударение, което, споредъ разнитѣ мѣста и форми, по извѣстенъ редъ, може да се отмѣта отъ една сричка на друга, както въ руския езикъ.

8. Старобългарскитѣ звукове ѵ и ѫ (извѣнъ купчинитѣ съ ѹ, є) въ срѣбски езикъ звучатъ въ срѣдисловието и двата само а. Българскитѣ и македонски говори иматъ съотвѣтни замѣни на ѵ съ ѿ, о, на ѫ съ ѿ, є; по-рѣдко и непослѣдователно съ а.

<i>старобѣлг.</i>	<i>бѣлг. и макед.</i>	<i>срѣбски</i>
ѹ: сѣборѹ	сѣбор, собор	сабор
зѹлѹ	зѹл, зол	зао
пѧтъкѹ	петѣк, петок	петак
сѣнѹ	сѣн, сон	сан
ѹ: дѣнѹ	ден, дѣн	дан
օрѹлѹ	орел, орѣл	орао
старѹцѹ	старец, старѣц	старац
дошѹлѹ	дошел, дошѣл	дошао

9. Носовката ѡ въ срѣбски езикъ вредома е замѣнена су ѹ. Българскитѣ и македонски говори замѣнятъ носовката съ: ѿ, а, ѹн, о. Само въ моравскитѣ говори ѡ=у въ срѣдисловието, а въ суфикситѣ и краесловието обикновено = а.

<i>Старобѣлг.</i>	<i>бѣлг. и макед.</i>	<i>срѣбски</i>
ѹка	рѣка, рака, рѣнка, рока	рука
дѹбъ	дѣб, даб, дѣмб, доб	дуб
мѹжъ	мѣж, маж, мѣнч, мож	муж
сѹбота	сѣбота, сабота, сѣмбота, собота	субота
дигнѹти	дигнах, дигнаф, дигна	дигнути